

לון נסין וגבוראן במצרים, ועל ימא. אבל דוד
מלפא, ושלמה בריה, אמרו שירתא (ד' קמ"ה
ע"א) בגוונא אתרא. דוד אשתדל לאתקנא
עולמתן, ולקשטא לון במטרוניתא,
לאתחזאה מטרוניתא ועולמתהא בשפירו,
ועל דא אשתדל באינון שירין ותושבחן
דגבייהו, עד דאתקין וקשיט פלהו עולמתן
ומטרוניתא.

ביון דאתא שלמה, אשפח למטרוניתא
מתקשטא, ועולמתהא בשפירו,
אשתדל למיעל לה לגבי חתן, ואעיל החתן
לחופה במטרוניתא, ואעיל מלין דרחימו
ביניהו, בגין לחפרא לון פחדא, ולמהוי
תרווייהו בשלימו חדא בחביבו שלים. ועל
דא שלמה סליק בתושבחתא עלאה, על כל
בני עלמא.

משה, זווג למטרוניתא בהאי עלמא לתתא,
למהוי בהאי עלמא בזווגא שלים
בתתאי. שלמה, זווג לה למטרוניתא בזווגא
שלימא לעילא, ואעיל החתן לחופה
בקדמיתא, ולבתר עאל לתרווייהו בהאי
עלמא, וזמין לון בחדוה בבי מקדשא דאיהו
בנה.

ואי תימא, היך עייל משה למטרוניתא
בלחודתא בהאי עלמא, דהא אתחזי
פרודא. תא חזי, קדשא בריך הוא זווג לה
במשה בקדמיתא, ואיהו הוות פלת משה,
כמה דאתמר. פיון דאזדווגת ביה במשה,
נחתת בהאי עלמא. בזווגא דהאי עלמא,
ואתתקנת בהאי עלמא, מה דלא הוות מקדמת
דנא, ולעולם לא הוות בפרודא.

וגבורות במצרים ועל היס. אבל
דוד המלך ושלמה בנו אמרו
שירה בגון אחר. דוד השתדל
לתקן את העלמות ולקשט אותם
לגבירה, שתראה הגבירה
ועלמותיה ביפי, ולכן השתדל
באותם שירים ותשבחות שאצלם, עד
שתקן וקשט את כל העלמות ואת
הגבירה.

ביון שפא שלמה, מצא גבירה
מקשטת ועלמותיה ביפי,
השתדל להכניסה לחתן, והכניס
החתן לחפה עם הגבירה, והכניס
דברי אהבה ביניהם כדי לחברם
כאחד ולהיות שניהם בשלמות
אחת בחביבות שלמה. ולכן
שלמה עלה בתשבחת עליונה על
כל בני העולם.

משה זוג את הגבירה בעולם הזה
למטה להיות בעולם הזה בזווג
שלם בתחתונים. שלמה זוג את
הגבירה בזווג שלם למעלה,
והכניס את החתן לחפה
בראשונה, ואחר כך הכניס את
שניהם לעולם הזה, וזמנם
בשמחה בבית המקדש שהוא
בנה.

ואם תאמר, איך הכניס משה את
הגבירה לבדה לעולם הזה, שהרי
נראה בפרוד? בא וראה, הקדוש
ברוך הוא זוג אותה עם משה
בתחלה, והיא היתה פלת משה,
כמו שנתפאר. פיון שהזדווגה עם
משה, ירדה לעולם הזה בזווג של
העולם הזה, והתתקנה בעולם
הזה מה שלא היתה מקדם לזה,
ולעולם לא היתה בפרוד.

אבל לא היה אדם בעולם מיום
שנברא אדם שיכניס אהבה
וחביבות ודברי זווג למעלה פרט
לשלמה המלך שתקן הזווג

אבל לא הוה בר נש בעלמא מיומא דאתברי אדם, דיעיל רחימו וחביבו,

שְׁלֹמֹעַלָה בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֶּף
הַזְמִין אוֹתָם כְּאֶחָד בְּבֵית שְׁתַּקֵּן
לָהֶם. אֲשֶׁרֵיהֶם דָּוִד וְשֹׁלֵמָה בְּנוֹ
שְׁתַּקְּנוּ אֶת הַזְּוִיג שְׁלֹמֹעַלָה. מִיּוֹם
שֶׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְלַבְנָה
לְכִי וְהִקְטִינִי אֶת עֲצָמְךָ, לֹא
הִזְדוּגָה בְּזוּיג שְׁלָם עִם הַשֶּׁמֶשׁ,
פָּרַט לְכַשְׁבֵּא הַמְּלַךְ שְׁלֹמָה.

שִׁיר הַשִּׁירִים - הָרִי כַּאֲן חֲמֵשׁ
דְּרָגוֹת לְדַבֵּק בְּעוֹלָם הַבָּא. שִׁיר -
אֲחַת. הַשִּׁירִים - שְׁתֵּים. הָרִי
שֶׁלֶשׁ. אֲשֶׁר - הָרִי אַרְבַּע. לְשֹׁלֵמָה
- הָרִי חֲמֵשׁ. בְּחֲמִישֵׁי הוּא. שְׁהָרִי
יוֹם הַחֲמִשִּׁים הוּא סוּד הַיּוֹבֵל.

בֹּא וּרְאֵה, אֶת הַזְּוִיג הַעֲלִיּוֹן לֹא
יְכַל שְׁלֹמָה לְתַקֵּן, אֲלֵא מִשׁוּם
שֶׁנִּמְצָא זְוִיג לְמִטָּה מִקֶּדֶם לְכֵן,
וּמִיָּהוּ? הַזְּוִיג שֶׁל מִשָּׁה. שָׂאֵם לֹא
הָיָה אֶז הַזְּוִיג הַזֶּה, לֹא הִתְפַּקֵּן
הַזְּוִיג שֶׁל מַעְלָה. וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד
עֲלִיּוֹן לְחַכְמֵי הַלֵּב.

בְּתוֹב (מַלְכִים-א ה) וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת
אֲלָפִים מִשָּׁל וַיְהִי שִׁירוֹ חֲמִשָּׁה
וְאַלְף. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ הַחֲבָרִים.
אֲבָל וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִשָּׁל,
וְדָאִי שֶׁעַל כָּל דָּבָר וְדָבָר שֶׁהוּא
הָיָה אוֹמֵר, הָיוּ בּוֹ שְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי
מִשָּׁלִים, כְּמוֹ סֵפֶר שֶׁל קִהְלֵת
שֶׁהוּא בְּסוּד עֲלִיּוֹן וְהוּא בְּדֶרֶךְ
מִשָּׁל, שָׂאִין בּוֹ פְּסוּק שְׂאִינוֹ
בְּחֻכְמָה עֲלִיּוֹנָה וּבְדֶרֶךְ מִשָּׁל
אֶפְלוּ הַפְּסוּק הַקָּטָן שָׁבוּ.

שְׁבִשְׁתֵּינָה מְגִיעַ רַב הַמְּנוֹנָא סְבָא
הִרְאִשׁוֹן לְפְסוּק הַזֶּה, (קִהְלֵת יא)
שְׂמַח בְּחוֹר בְּיַלְדוּתָךְ וַיְטִיבְךָ לְבָרְךָ
בְּיָמֵי בְּחוֹרוּתְךָ - הָיָה בּוֹכָה.
וְאָמַר, וְדָאִי פְּסוּק זֶה נָאָה הוּא,
וְהוּא בְּדֶרֶךְ מִשָּׁל, וּמִי יִכּוֹל
לְעֲשׂוֹת דְּרִשׁ בְּמִשָּׁל זֶה?! וְאִם
הוּא דְרִשׁ, אִין בּוֹ דְרִשׁ אֲלֵא כְּמוֹ
שְׂרָאִינוֹ בְּעֵינַיִם. וְאִם זֶה חֻכְמָה,
מִי יִכּוֹל לְדַעַת אוֹתָהּ?!

וּמֵאֵן יְכִיל לְמַעַבְדַּד דְּרִשָּׁא בְּמִשָּׁל דָּא. וְאִי אִיהוּ דְרִשָּׁא לִית בֵּיה דְרִשָּׁא,
אֲלֵא כְּמָה דְחֲמִינָן בְּעֵינַיִן. וְאִי חֻכְמָתָא אִיהוּ, מֵאֵן יְכִיל לְמַנְדַּע לָהּ.

וּמִלִּין דְּזוּוּגָא לְעִילָא, בְּרֵ שְׁלֹמָה מְלָכָא,
דְּאִיהוּ אֲתַקִּין זְוִיגָא דְלְעִילָא בְּקְדָמִיתָא,
וּלְבַתֵּר זְמִין לֹון כְּחָדָא בְּבֵיתָא דְאֲתַקִּין לֹון.
זְפִאִין אִינוּן דָּוִד וְשֹׁלֵמָה בְּרִיה, דְּאִינוּן אֲתַקִּינוּ
זְוִיגָא דְלְעִילָא. מִיּוֹמָא דְאָמַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְסִיְהָרָא, זִילִי וְאַזְעִירִי גְרַמִּיךָ, לֹא
אֲזִדְוּוּגַת בְּזוּוּגָא שְׁלִים בְּשִׁמְשָׁא, בְּרֵ פֶד אֲתָא
שְׁלֹמָה מְלָכָא.

שִׁיר הַשִּׁירִים, הָא הֵכָא חֲמֵשׁ דְּרָגִין,
לְאֲתַדְבַּקָא בְּעִלְמָא דְאֲתִי. שִׁיר, חָד.
הַשִּׁירִים, תְּרִין, הָא תְּלַת. אֲשֶׁר, הָא אַרְבַּעָה.
לְשֹׁלֵמָה, הָא חֲמִשָּׁה. בְּחֲמִשָּׁאָה אִיהוּ. דְּהָא
יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין, רְזָא דְיּוֹבְלָא אִיהוּ.

הָא חֲזִי, זְוִיגָא דְלְעִילָא לֹא יְכִיל שְׁלֹמָה
לְאֲתַקְנָא, אֲלֵא בְּגִין דְאֲשְׁתַּכַּח זְוִיגָא
לְתַתָּא, מִקְדָּמַת דְנָא. וּמֵאֵן אִיהוּ. זְוִיגָא
דְמִשָּׁה. דָּאִי לֹא הָוִי זְוִיגָא דְנָא, לֹא אֲתַתַּקֵּן
זְוִיגָא דְלְעִילָא. וְכֹלָא בְּרְזָא עֲלָאָה אִיהוּ,
לְחַכְמֵי לְבָא.

בְּתוֹב (מַלְכִים א ה) וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִשָּׁל וַיְהִי
שִׁירוֹ חֲמִשָּׁה וְאַלְף, הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ
חֲבָרִיָּא. אֲבָל וַיְדַבֵּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִשָּׁל,
וְדָאִי עַל כָּל מְלָה וּמְלָה דְאִיהוּ הָוִה אָמַר, הָוִי
בֵּיה תְּלַת אֲלָף מִשָּׁלִי, כְּגוֹן סְפָרָא דְקִהְלֵת,
דְּאִיהוּ בְּרְזָא עֲלָאָה, וְאִיהוּ בְּאֲרַח מִשָּׁל, דְּלִית
בֵּיה קָרָא דְלָאוֹ אִיהוּ בְּחֻכְמָתָא עֲלָאָה, וּבְאֲרַח
מִשָּׁל, אֶפְילוּ קָרָא זְעִירָא דְבֵיה.

דְּכֵד הָוִה מְטִי רַב הַמְּנוֹנָא סְבָא קְדָמָא לְהָאִי
קָרָא, (קִהְלֵת יא) שְׂמַח בְּחוֹר בְּיַלְדוּתָךְ
וַיְטִיבְךָ לְבָרְךָ בְּיָמֵי בְּחוֹרוּתָךְ הָוִה בְּכִי. וְאָמַר
וְדָאִי הָאִי קָרָא יְאוּת הוּא, וְאִיהוּ בְּאֲרַח מִשָּׁל,

מִיָּד הָיָה תָּב וְאָמַר, פְּתִיב, (בראשית לו) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְגו', הָאֵי קָרָא דְקַהֲלֵת, אִיהוּ מְשַׁל לְחַכְמַתָּא דְקָרָא דָּא דְאוּרִייתָא, וְדָא מְשַׁל לְדָא. שְׂמַח בְּחוּר בְּיַלְדוּתָךְ, וְהוּא נַעַר. וַיִּטְיַבְךָ לְבָבְךָ, הָיָה רָעָה אֶת אָחִיו בְּצִאָן. בִּימֵי בְּחוּרוֹתֶיךָ, אֶת בְּנֵי בְּלָהָה וְאֶת בְּנֵי זֶלְפָּה נָשִׁי אַבְיּוֹ. וְדַע כִּי עַל כָּל אֵלֶּה, וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַתָּם רָעָה. יְבִיאָךְ אֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט, אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף. יוֹסֵף אֲתַפְּלִיל בְּיַעֲקֹב, וְרִזִּין דְּסַתְרֵי תוֹרָה, מָאן יָכִיל לְמַגְדַּע לוֹן.

מִיָּד הָיָה שָׁב וְאָמַר, פְּתוּב (בראשית לו) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְגו'. פְּסוּק זֶה שֶׁל קַהֲלֵת הוּא מְשַׁל לְחַכְמַתָּא שֶׁל פְּסוּק זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְזֶה מְשַׁל לְזֶה. שְׂמַח בְּחוּר בְּיַלְדוּתְךָ - וְהוּא נַעַר. וַיִּטְיַבְךָ לְבָבְךָ - הָיָה רָעָה אֶת אָחִיו בְּצִאָן. בִּימֵי בְּחוּרוֹתֶיךָ - אֶת בְּנֵי בְּלָהָה וְאֶת בְּנֵי זֶלְפָּה נָשִׁי אַבְיּוֹ. וְדַע כִּי עַל כָּל אֵלֶּה - וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַתָּם רָעָה. יְבִיאָךְ אֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט - אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף. יוֹסֵף נִכְלָל בְּיַעֲקֹב, וְהַסּוּדוֹת שֶׁל סַתְרֵי הַתּוֹרָה מִי יָכוֹל לְדַעַת אוֹתָם! ?

וְהָאֵי מְשַׁל אֲתַפְּשֵׁט לְתַלְתָּא אֲלֶּף מְשָׁלִים, וְכִלְהוּ (דף קמ"ה ע"ב) בְּהָאֵי מְשַׁל, בְּשַׁעֲתָא דְיוֹסֵף אֲתַפְּלִיל בְּיַעֲקֹב, תַּלְתָּא אֲלֶּף אֵינּוֹן, בְּאַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, דְּכִלְהוּ בְּהָאֵי מְשַׁל בְּרָזָא דְחַכְמַתָּא. וְכֵאֵן, כְּמָה טַיִיעִין אֵינּוֹן בְּטוֹעֲנִין דְּטַמִּירוּ, בְּהוּ דְיִירֵי תְרִיסִין, דְּלִית לְהוֹן חֲשַׁבְנָא לְטַמִּירִין דְּחַכְמַתָּא.

וְהַמְשַׁל הַזֶּה הַתְּפִשֵׁט לְשַׁלְשֵׁת אֲלָפֵי מְשָׁלִים, וְכֻלָּם בְּמִשַׁל הַזֶּה, בְּשַׁעֲתָא שְׁיִוְסָף נִכְלָל בְּיַעֲקֹב, שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים הֵם, בְּאַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, שְׁכֻלָּם בְּמִשַׁל הַזֶּה בְּסוּד הַחַכְמַתָּא. וְכֵאֵן כְּמָה סוּחְרִים הֵם בְּמִשְׁאוֹת שֶׁל הַנְּסִתָּר, וְכֵהֵם דְיִירֵי הַמְּגַנִּים שְׁאִין לְהֵם חֲשׁוֹבִין לְסַתְרֵי הַחַכְמַתָּא.

וַיְהִי שִׁירוּ חַמְשָׁה וְאַלְף, הָכֵי אוֹקִימָנָא, וַיְהִי שִׁירוּ שֶׁל מְשַׁל, וְכִלְא חַד, בִּין מָאן דְּאָמַר וַיְהִי שִׁירוּ דְשַׁלְמָה, בִּין מָאן דְּאָמַר וַיְהִי שִׁירוּ שֶׁל מְשַׁל, כִּלְא אִיהוּ חַד, וְכִלְא אִיהוּ קָאָמַר, וַיְהִי שִׁירוּ, דָּא שִׁיר הַשִּׁירִים. וְכִי חַמְשָׁה וְאַלְף אִיהוּ שִׁיר הַשִּׁירִים. וְדָאֵי הָכֵי הוּא, חַמְשָׁה אֵינּוֹן תְּרַעִין וּפְתַחִין דְּמַתְּפַתְחֵי בְּמִלְכָּא דְשַׁלְמָא דִּילִיָּה. וְאֵינּוֹן חַמֵּשׁ מָאָה שְׁנִין דְּאֵילָנָא דְחַיִּי. חַמֵּשִׁין שְׁנִין דְּיִוֹבְלָא.

וַיְהִי שִׁירוּ חַמְשָׁה וְאַלְף. כֵּן בְּאַרְנֹן, וַיְהִי שִׁירוּ שֶׁל מְשַׁל, וְהַכֵּל אֶחָד, בִּין מִי שְׁאָמַר וַיְהִי שִׁירוּ שֶׁל שַׁלְמָה, בִּין מִי שְׁאָמַר וַיְהִי שִׁירוּ שֶׁל מְשַׁל. הַכֵּל אֶחָד הוּא, וְאֶת הַכֵּל הוּא אָמַר. וַיְהִי שִׁירוּ - זֶה שִׁיר הַשִּׁירִים. וְכִי חַמְשָׁה וְאַלְף הוּא שִׁיר הַשִּׁירִים? וְדָאֵי כֵּן זֶה, חַמְשָׁה הֵם שְׁעָרִים נִפְתָּחִים שְׁנִפְתָּחִים בְּמִלְךָ שְׁהַשְׁלוּם שְׁלוּ, וְהֵם חַמֵּשׁ מָאוֹת שָׁנִים שֶׁל עֵץ הַחַיִּים. חַמֵּשִׁים שְׁנוֹת הַיּוֹבֵל.

וְאַרְבָּה, דָּא אִיהוּ אֵילָנָא דְחַיִּי, חַתָּן דְּנַפְיָא מְסַטְרִיָּה, וְאִיהוּ יָרִית כָּל אֵינּוֹן חַמְשָׁה, לְמִיתֵי לְגַבֵּי כְּלָה. יוֹמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲלֶּף שְׁנִין אִיהוּ, וְדָא אִיהוּ נֶהַר דְּנִגִּיד וְנַפְיָא מְעַדָּן. יוֹסֵף זַפְּאָה. דְּאֶקְרִי צְדִיק, עַל שְׁמָא דְסִיְהָרָא. כְּמָה דְּאֲתַנִּי בְּהַ קְדָשָׁא

וְאַרְבָּה - זֶהוּ עֵץ הַחַיִּים, חַתָּן שְׁיִוְצָא מְצַדוֹ, וְהוּא יוֹרֵד כָּל אוֹתָם הַחַמְשָׁה לְהַבְיָאם לְכִלְא. יוֹמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלֶּף שָׁנִים, וְזֶהוּ הַנֶּהַר שְׁשׁוּפְעַ וְיוֹצֵא מְעַדָּן. יוֹסֵף הַצְּדִיק. שְׁנִקְרָא צְדִיק עַל שֵׁם הַלְּבָנָה, כְּמוֹ שֶׁהַתְּנָה בְּהַ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִשׁוּם כֵּן

ברוך הוא. ובגין פן שיר השירים, קדש
קדשים.

ולית לך קרא בשיר השירים, דלא אית ביה
רזא דחמשה ואלף ודאי. שיר השירים
ודאי הכי הוא. חמש דרגין אינון בהאי קרא,
כמה דאתמר. ואי תימא, האלף אמאי לא
אדפר הכא. ודאי ההוא אלף טמירא הוה,
וטמירא איהו עד דאתחברת אתתא בכעלה.
ועל דא אשתדל שלמה, למיתי ההוא אלף
לגבי כלה, בטמירו דגושפנקה דחכמתא
עלאה.

ביון דעבד קדש הקדשים לתתא, גניז וטמיר,
ועאל רזא דקדש הקדשים לתמן, למעבד
גניזו דשמושא שלים, עילא ותתא כדקא
יאות. קדש הקדשים איהו לעילא, רזא
דחכמתא עלאה, ויובלא. כגוונא דא ירתין
חתן וכלה, ירותא דאבא ואמא.

ואתהדרו אחסנת ירותא כגוונא אחרא. ירותא
דאבא, ירותא ברתא, בסליקו דשמא
קדישא דא, ואתקרי אוף הכי קדש, חכמה.
ירותא דאמא, ירית ברא, ואקרי קדשים, בגין
דנטיל כל אינון קדשים עלאין, וכניש לון
לגביה. ובתר יהיב לון, ואעיל לון לגבי כלה.
ועל דא אמר שיר השירים. שיר, לגבי קדש.
השירים, לגבי קדשים, למהוי כלא קדש
קדשים, ברזא חדא כמה דאתחזי. אשר
לשלמה הא אתמר למלכא דשלמא דיליה.

ואי תימא שבחא דא דיליה הוא. לא תימא
הכי, אלא שבחא באתר עלאה איהו
סלקא. אבל הכא הוא רזא. פד מתתקנן דכר
ונוקבא כחדא, תחות מלכא עלאה, פדין
ההוא מלכא אסתליק לעילא, ואתמליא מפל
קדושין, ומפל ברפאן, דנגדן לתתא, ואתמלי

שיר השירים קדש קדשים.
ואין לך פסוק בשיר השירים שאין
בו סוד של חמשה ואלף ודאי.
שיר השירים ודאי שפך הוא.
חמש דרגות היו בפסוק הזה, כמו
שנאמר. ואם תאמר, האלף למה
לא נזכר כאן? ודאי שאותו אלף
היה טמיר, והוא טמיר עד
שהתחברה אשה בכעלה. ולכן
השתדל שלמה להביא אותו אלף
לפלה, בסתר של החכמה
העליונה.

ביון שעשה קדש הקדשים למטה
גניז וטמיר, והכניס לשם את סוד
קדש הקדשים לעשות גניזת
השמוש השלם למעלה ולמטה
כראוי. קדש הקדשים הוא
למעלה, סוד החכמה העליונה
והיובל. כמו זה יורשים החתן
והפלה ירשת האב והאם.

וחורו נחלת הירשה בגון אחר.
ירשת האב ירשה הבת בעליתו
של השם הקדוש הזה, ונקרא אף
כף קדש, חכמה. ירשת האם ירש
הבן, ונקרא קדשים, משום שנטל
את כל אותם הקדשים העליונים
וכנסם אליו, ואחר כף נותן אותם
ומכניסם לפלה.

ועל זה אמר שיר השירים. שיר -
לקדש. השירים - לקדשים,
להיות הכל קדש קדשים בסוד
אחד כמו שראוי. אשר לשלמה -
הרי נתבאר, למלך שהשלום שלו.
ואם תאמר ששבח זה הוא שלו
- אל תאמר כן, אלא השבח עולה
למקום עליון. אבל כאן הוא סוד.
כשמתקנים זכר ונקבה כאחד
פחת המלך העליון, אז אותו מלך
מתעלה למעלה ומתמלא מפל
הקדשות ומפל הברכות
ששופעות למטה, ומתמלא
ומריק למטה, וזוהי תשוקת

ואריק לתתא, ודא איהו